

КРИСТОФЪР ЕДЖ

УРАВНЕНИЕТО

НА ДЖЕЙМИ

ДРЕЙК

От автора на
„Другите светове“
на Алби Брайт“

СН
СОФТИПЕС

1

Човек обикновено започва разказа си от началото, нали така? Работата е там, че може да не е чак толкова лесно да установиш *кога* точно е началото. Ето, аз например мога да започна своята история с появата на Слънчевата система преди четири и половина милиарда години. Тогава сърцевината на един от огромните облаци газове и прах, носещи се из Космоса, се нажежила здрава-та и облакът се превърнал в звезда... Но *тази* история всъщност започва доста по-рано.

Всичко се свежда до това да подредиш нещата в точния ред. В края на краищата на това се осланя и Слънчевата система. След появата на Слънцето

останалият прах се споил с другите вещества и така се оформили планетите и луните, които оттогава просто продължили да обикалят около Слънцето. И така до днес, година след година.

Някои са прекалено близо – например Венера, където температурата на сянка е изпепеляващите четиристотин градуса, други пък са твърде далеч и са сковани в студ, например Сатурн и Нептун. Но от всички тези планети, от всички тези светове има само един, на който знаем със сигурност, че съществува живот. Точно така, нашият свят – планетата Земя.

Наличието на живот се дължи на факта, че Земята се намира точно в средата на Зоната на Златокоска. Тази зона не е като Фантомната зона в „Супермен“ – затвор между измеренията, където трите мечки заточили Златокоска за пресъпления срещу кашата. „Зона на Златокоска“ се нарича поясът около дадена звезда в Космоса, където има някаква вероятност да съществува живот. Място, което не е нито твърде горещо, нито твърде студено, а е с точната температура. В нашата слънчева система Земята се шири сама в този пояс.

Всъщност всичко това донякъде напомня моето семейство: мама, татко, Чарли и аз – Джейми Дрейк. Татко е звездата в слънчевата система на семейството ни, защото е астронавт. Всички в училище са чували името му; често го дават

по телевизията, където разказва за последната си космическа мисия. Нещо като кръстоска между капитан Кърк и Хан Соло, но още по-страхотен, защото е жив човек.

Честно казано, според мен мама също е звездата, защото поддържа всичко в ред, докато татко го няма. Тоест в Зоната на Златокоска оставаме само двамата с Чарли.

В началото се ширех в обитаемата зона сам, обаче преди четири години мама и татко обявиха, че ще си имам сестричка. Тогава новината ме посмути, но мама обясни, че според огромното мнозинство хора идеалното семейство се състои от четирима души, а с появата на сестричката ми семейството ни щяло да стане точно толкова. Когато се роди бебето Шарлот, трябваше да се съглася.

Слънчевата система на семейството ни вече е в съвършено равновесие. Мама + татко = аз + Чарли.

Ако разместите каквото и да било в истинската Слънчева система, всичко ще се разпадне: планетите ще започнат да се блъскат една в друга или пък ще отплават в дълбините на Космоса. Всичко трябва да бъде на точното място, за да може Земята да се върти около Слънцето невредима. Затова, докато татко е на Международната космическа станция на четиристотин километра над главите ни, аз държа всичко вкъщи под

око – в случай че някоя част от системата Семейство Дрейк се разклати.

Засега всичко е наред. Всъщност мама и татко доста се караха, преди той да се изстреля в орбита, и ми се струва, че тази раздяла им даде възможност да осъзнаят колко се обичат в крайна сметка. А след десет дни татко ще се приземи невредим на Земята и семейният ни живот ще се върне в обичайната орбита. И все пак жалко, че ще изпусне рождения ми ден в петък.

В петък той трябва да излезе в открития Космос. Това е денят, в който човечеството стартира първата си мисия към звездите в търсене на извънземен живот. Само се надявам да не е забравил да ми вземе подарък.

2

Тази седмица в училище се провежда Седмица на Космоса. Всички класове ще научат за мисията на татко. Вчера, когато ме изпратиха да върна дневника в учителската стая, забелязах, че трети клас правят макети на Международната космическа станция от алуминиево фолио и рула от тоалетна хартия, а на връщане към нашата класна стая се сблъсках с някакво момченце, преоблечено като бебе извънземно. Толкова се стреснах, че сърцето ми щеше да изскочи. Беше със самоделно направен скафандър, лицето му бе оцветено в яркозелено, а от рошавата му черна коса стърчаха антени с брокат.

– Знам кой си... – каза ми със зяпнала уста и ококорени в почуда очи. – Татко ти е космонаавт!

– Така е – отговорих, доволен, че славата ми е стигнала чак до първолаците. – Аз съм Джейми Дрейк.

Момченцето започна да подскача нагоре-надолу от вълнение, а антенките му бясно се разтресоха. После ми зададе въпроса, който чувам поне по три пъти на ден.

– Как пишка татко ти в космоса?

В Международната космическа станция всичко е в безтегловност и баща ми просто се носи наоколо и дори може да лети като супергерой. Единственото, от което се вълнуват всички около мен обаче, е как ходи до тоалетна.

Аз съм в шести клас. Тоест на нас се пада задачата да се образуваме наистина сериозно за мисията на татко. Тази седмица учим за извънземните светове, пътуването между звездите и нанотехнологиите. А в момента учителката ни, госпожа Соломон, пише домашното за Седмицата на Космоса на бялата дъска.

ИЗМИСЛЕТЕ ИЗВЪНЗЕМНО

– Живее ли някой там горе? – произнася госпожа Соломон, обръща се с огромна усмивка на лицето и посочва небето през прозореца на

класната стая. – Съществуват ли извънземни, или сме сами в цялата Вселена?

Минти, с която седим на един чин, ме смушва с лакът в ребрата и прошепва:

– Разбира се, че съществуват. Виждала съм ги в ютуб.

Цялото име на Минти е Араминта. Преди ходела в скъпо частно училище, но после пратили баща ѝ в затвора заради някакъв тлъст банков обир, а тя се озовала тук, в основно училище „Остин Парк“. На моменти си казвам, че от полицията са арестували грешния член на семейството и всъщност е трябвало да пратят в затвора Минти – особено когато започне да ме муши в ребрата. Мечтата ми е да не седя до нея, но госпожа Соломон явно смята, че ще се сприятелим, защото и двамата сме нови в училище. Аз лично се съмнявам.

Минти непрекъснато гледа в ютуб смахнати клипове на разни откачалки, които опаковат главите си във фолио. Едно от видеата показваше гумен манекен, който уж бил извънземен; и някакви лекари, облечени в скафандри, които го режеха на парчета. Откровена измишльотина, обаче Минти се кълнеше, че било истинска аутопсия на извънземно.

– Този петък... – продължава госпожа Соломон, свежда очи и започва да пише на компютъра на бюрото си – ... бащата на Джейми, командир

Дан Дрейк, ще стартира мисия към звездите в търсене на извънземен живот. Ще ви пусна един запис, от който ще научим повече за мисията.

Плоският екран до дъската просветва и оживява. Появява се снимка на татко в скафандър, заобиколен от останалите членове на екипажа на МКС. В стомаха ми започват да пърхат пеперуди, а неподвижната снимка постепенно избледнява и разкрива изображение на странен на вид сателит във формата на сребриста топка, който лети високо над Земята. После от колоните се разнася невероятно плътен глас като тези от рекламите на най-новите мега кинопродукции.

– От изстрелването на първия сателит през 1957-а човечеството се стреми да изследва всяко ъгълче на Слънчевата система, в която живеем. От посещенията на планети до проучванията на Слънцето, познанието, което сме натрупали, ни помага да осмислим своето място във Вселената. Време е човечеството да направи следващата стъпка и да се заеме с изследването на цялата галактика.

Докато гласът разказва, на екрана се нижат удивителни снимки. Прашните червени планини на Марс, опънали се под синьо-сивото небе; циклоните на Юпитер; ледените пръстени на Сатурн. Снимки на Меркурий, Венера, Уран и Нептун, до една изключително красиви и необикновени. Смяната на снимките се ускорява и

